

Ηθεία μου ζει λίγο έξω από τη μικρή (και εντελώς φρικτή) κωμόπολη του Αλθλς. Αυτό ακριβώς είναι το πρόβλημα. Και με τις δύο έννοιες.

Πώς μπορεί οποιοσδήποτε λογικός άνθρωπος να μένει σ' ένα μέρος που κανένας χριστιανός δεν μπορεί να προφέρει το όνομά του; Και πιστεύω πραγματικά ότι αυτό είναι αδύνατο στην περίπτωση του «Αλθλς». Συνήθως είναι καλύτερα να ξεκινάς από την αρχή, αλλά με το Αλθλς δεν γίνεται. Πρέπει να ξεκινήσεις λίγο πριν την αρχή, πράγμα εντελώς γελοίο. Διαβάζω σε ένα βιβλίο ότι το «Αλ» στην αρχή μιας λέξης προφέρεται σαν «θλ», αφήνοντας όμως απέξω το μισό «θ» – συμβουλή άχρηστη και ανεφάρμοστη. Ένας άλλος προτείνει ένα ελαφρύ κλικ στο πίσω μέρος του λαιμού, σαν να πήγαινες να πεις «κλ» αλλά την τελευταία στιγμή κάποιος να σε άρπαξε απ' το λαρύγγι. Το μόνο που έχω να πω είναι πως αν κάθε φορά που σε ρωτάνε πού μένεις σφίγγεις τα χέρια σου στο λαιμό σου κι αρχίζεις να πνίγεσαι, μάλλον θα προκαλέσεις κάποια σχόλια.

Ακόμα όμως κι αν καταφέρεις να ξεκινήσεις τη λέξη και πάλι θα συναντήσεις δυσκολίες στη συνέχεια. Γιατί βέβαια το φωνήεν που υπονοείται δεν είναι «ου», αλλά μάλλον κάτι σαν «ο» με μια υποψία «υ»! (Το θαυμαστικό είναι δικό μου, μιας κι ο συγγραφέας προφανώς δεν θεωρεί ότι η πρότασή

του χρειάζεται τέτοια διαπιστευτήρια.) Αφού λοιπόν έχεις αρπάξει το λαιμό σου κι έχεις γεμίσει σάλια, πρέπει τώρα να αναμετρηθείς με το τελικό σύμπλεγμα, κι εδώ τουλάχιστον υπάρχει κάποια σιγουριά. Προφέρεται «θλς». Τι μπελάς για μια λεξούλα με πέντε γράμματα!

Εγώ προσωπικά το προφέρω «Λάθος». Περιγράφει το μέρος τέλεια.

Περιττό να σας πω ότι το Αλλθλς –όχι, λάθος στο μέτρημα– το Αλλθλς είναι στην Ουαλία. Πολλοί το μαντεύουν αυτό αμέσως. Και δεν έχω δει ποτέ μου χειρότερο μέρος. Μου φαίνεται απίστευτο πόσοι άνθρωποι θαυμάζουν τα τοπία της Ουαλίας· συνέχεια μου λένε πόσο τυχερός είμαι που ζω σε μια τόσο όμορφη περιοχή. Δεν μπορώ να καταλάβω τι της βρίσκουν. Δεν έχει τίποτε άλλο εκτός από γελοίους λόφους –που αφού ξεθεωθείς για να τους ανέβεις πρέπει αμέσως να αρχίσεις να τους κατεβαίνεις–, δάση υγρά και μουσκεμένα, από τα οποία, όποτε πηγαίνω για να γυμνάσω λίγο το σκυλί μου, με διώχνει κακήν κακώς κάποιος φύλακας επειδή λέει βλάπτω τους απαίσιους φασιανούς του και τους ηλίθιους χλοερούς λειμώνες του. Μπλιαχ! Πόσο τα βαριέμαι όλα αυτά! Προτιμάω χίλιες φορές το Σάρεϊ.

Είναι και οι δρόμοι. Φριχτά δρομάκια όλο στροφές, γεμάτα με κοφτερές και ασταθείς πέτρες και συχνά απότομα πρηνή, έτσι που δεν βλέπεις τίποτα εκτός από σειρές από πουρνάρια, αγριοτριανταφυλλιές κι άλλα τέτοια πράγματα, όλα τους με μυτερά αγκάθια, όπως διαπιστώνεις αν προσπαθήσεις να περάσεις από μέσα τους, και πρέπει να προσθέσω ότι, αν τυχόν καταφέρω να δημιουργήσω ένα άνοιγμα, πάντα βρίσκεται κάποιος περίεργος τύπος που θα το κλείσει με συρματοπλεγμα. Ακόμα όμως κι αν κατά τύχη καταφέρεις να γλιτώσεις απ' αυτή τη φυλακή των πρηνών και

των θάμνων, τι βλέπεις; Μα φυσικά, συνέχεια τα ίδια. Ατελείωτες εκτάσεις με λόφους και δάση, ολόγεια μεταξύ τους. Κανείς ποτέ δεν πήρε αυτό το ανούσιο χάος που δημιουργήσε η φύση για να το κάνει κάτι. Χρειάζεται διαμόρφωση.

Αλλά ας επιστρέψω στους δρόμους. Σε όλη την περιοχή δεν υπάρχει ούτε ένα κομμάτι όπου να μπορώ να αναπτύξω με το αυτοκίνητό μου μια αξιοπρεπή ταχύτητα. Για σκέψου! Ούτε ένα αυτοκίνητο σε ολόκληρη την κομητεία δεν πρέπει να έχει περάσει ποτέ τα πενήντα. Πόση ανακούφιση αισθάνομαι όταν τα αφήνω πίσω μου όλα αυτά και βγαίνω στην οδό Γουάτλινγκ, όπου μπορώ επιτέλους να ξεχυθώ στην ευθεία που χάνεται στον ορίζοντα, χωρίς αυτούς τους άθλιους λόφους, με μια καλή επιφάνεια κάτω απ' τις ρόδες μου αντί για τα φριχτά δρομάκια του Λλθλς, που τα επιδιορθώνουν ρίχνοντας στις λακκούβες ελάχιστη πίσσα και πάρα πολλές αιχμηρές πέτρες σε μέγεθος αβγού, και επαφίενται στα λιγοστά αυτοκίνητα που περνούν για να κάνουν την οδόστρωση – διαδικασία που παίρνει αρκετά χρόνια.

Καθώς ξαναδιαβάζω αυτά που έγραψα για να ξαλαφρώσω το νου μου από όσα αισθάνομαι γι' αυτό το απαίσιο μέρος, βλέπω ότι μίλησα για «μουσκεμένα δάση». Αυτό ήταν το σωστό επίθετο. Εδώ δεν σταματά ποτέ, μα ποτέ, να βρέχει, εκτός από τον χειμώνα που χιονίζει. Λένε ότι γι' αυτό έχουμε αυτά τα υπέροχα δέντρα, που έδωσαν την ξυλεία με την οποία ναυπηγήθηκαν οι στόλοι του Ρόντνεϊ και του Νέλσον*. Στις μέρες μας βέβαια κανείς δεν φτιάχνει ξύλινα πλοία, άρα τα δέντρα είναι πια άχρηστα, κι εμένα το καθένα μού φαίνεται εντελώς ίδιο με τα υπόλοιπα. Θα προτιμούσα να έβλεπα λιγότερη βροχή, λιγότερα δέντρα και περισσότερους άντρες και γυναίκες. «Ω μοναξιά! Πού είναι τα θέλητρά σου;»** Ακριβώς έτσι. Πολύ καλύτερα να

με τυραννούν οι ανησυχίες παρά να κατοικώ σ' αυτόν τον έρημο τόπο.

Δέντρα και ποτάμια· ποτάμια και δέντρα. Πρέπει να αναλογούν χιλιάδες δέντρα ανά άνθρωπο εδώ γύρω, και πιστεύω ότι σε ακτίνα τριάντα χιλιομέτρων οι πέστροφες πρέπει να είναι περισσότερες απ' τους ανθρώπους. Κι απ' όλους τους κουραστικούς τύπους, προτιμάω τουλάχιστον εκείνους που τους αρέσουν οι πέστροφες – εννοώ να τις πιάνουν, όχι να τις τρώνε. Η πέστροφα πανέ είναι θαυμάσια –κατά τη γνώμη μου την καλύτερη την κάνουν στου Σάιρο– αλλά η πέστροφα κοπανέ, δηλαδή ο τρόπος με τον οποίο χτυπάνε το νερό με έναν κόπανο για να τις πιάσουν, είναι απερίγραπτα κοπιαστικός. Το λογοπαίγνιο μπορεί να είναι λίγο τραβηγμένο, αλλά ταιριάζει.

Παρόλο που φαίνεται πως υπάρχουν κάποιοι άνθρωποι –παράξενοι κατά τη γνώμη μου ή ίσως απλά αδαείς που δεν γνωρίζουν την περιοχή– οι οποίοι δείχνουν να τους αρέσει η εξοχή, αποκλείεται να υπάρχει κάποιος ανάμεσά τους που να του αρέσει το Αλθλς. Δεν υπάρχει κάτι θετικό να πεις γι' αυτό. Γενικά δεν υπάρχει τίποτα να πεις γι' αυτό. Δεν είναι παρά ένα σύνολο από άσχημα σπίτια από κόκκινο τούβλο, όλα παρόμοια μεταξύ τους και σε μάλλον κακή κατάσταση, με το αναπόφευκτο ποτάμι να το διασχίζει, χτισμένο σε μια τρύπα ανάμεσα στους λόφους, που είναι φτυστοί ο ένας με τον άλλον, με μια πέτρινη εκκλησία σ' ένα ύψωμα στη μια πλευρά και αρκετά παρεκκλήσια διαμαρτυρόμενων σκόρπια γύρω της. Δεν έχω καταφέρει να ανακαλύψω ακριβώς πόσα παρεκκλήσια υπάρχουν. Όλο και ανακαλύπτω κάποιο καινούργιο, που προφανώς ανήκει σε κάποια άλλη σχέση ή μήπως και σε διαφορετική θρησκεία; Δεν γνωρίζω.

Υπάρχει ένας κεντρικός δρόμος. Έχει ένα ταχυδρομικό

πρακτορείο –το οποίο άλλοτε παραδίδει τα γράμματα και άλλοτε όχι– μερικά μπακάλικά που διαθέτουν σχεδόν αποκλειστικά κονσέρβες με τα πιο βασικά κι αναμενόμενα τρόφιμα, σε τιμές πενήντα τοις εκατό πάνω από το κανονικό· και μερικούς χασάπηδες που πουλάνε κυρίως αρνάκι Νέας Ζηλανδίας, μπέικον Δανίας και μοσχάρι Αργεντινής, πράγμα γελοίο σε μια επαρχία που, όποια κι αν είναι τα ελαττώματά της, είναι γεμάτη πρόβατα –ιδιαζόντως ηλίθια– και εξαιρετικά φιλοπερίεργα γουρούνια. Τι να περιμένεις όμως από μια κυβέρνηση σαν τη σημερινή; (Αν και αυτά τα πράγματα με ενδιαφέρουν τόσο λίγο που δεν είμαι εντελώς σίγουρος τι είδους κυβέρνηση έχουμε αυτή τη στιγμή.) Ωστόσο οι κάτοικοι του Λλθλς συνεχίζουν να θεωρούν λιχουδιές τον σολομό και τα βερίκοκα κονσέρβα, και για να τα αντέξει η τσέπη τους τρώνε κατεψυγμένο κρέας και μαργαρίνη, ενώ ο αγρότης γείτονας... αλλά ας μην μιλήσουμε για τους αγρότες.

Υπάρχει κι ένα σινεμά. Όχι ότι θα πήγαινα ποτέ σε κινηματογραφική ταινία· χυδαία, κοινότοπα, χοντροκομμένα πράγματα, όλο τσαπατσουλιά και σαματά αντί για εκλεπτυσμένο πνεύμα, κολλώδεις συναισθηματισμοί αντί για πλοκή, χωρίς καλλιτεχνική σύνθεση στην τεχνική τους, χωρίς ενδιαφέρον για τα πραγματικά προβλήματα της ζωής, χωρίς να περιέχουν κάποια νέα, πρωτότυπη σκέψη ή ιδέα. Έχετε ακούσει ποτέ για ταινία του Γουάιλντ, του Πιραντέλο ή του Τσέχοφ; Και μόνο η σκέψη είναι γελοία.

Ακόμα όμως κι αν ήθελα να ψυχαγωγηθώ με αυτόν τον τρόπο, δεν θα καταδεχόμουν να εμφανιστώ στο Σινέ Γουάιν, που πήρε το όνομά του από το οικογενειακό όνομα του λόρδου Πεντρ, του μεγαλύτερου γαιοκτήμονα της περιοχής. Οι θέσεις είναι όλες τόσο φτηνές που μπορεί να βρεθείς να κάθεται δίπλα σε οποιονδήποτε, κι εκτός από το γεγονός ότι

οι ταξικές διαφορές υπάρχουν για κάποιο λόγο, ορισμένοι αγρότες μυρίζουν επιπλέον πολύ άσχημα.

Ας επιστρέψουμε όμως στο Λλθλς. Είναι πολύ δύσκολο να επιστρέψεις στο Λλθλς χωρίς αυτοκίνητο, και στο σπίτι της θείας μου ακόμα δυσκολότερο. Η γραμμή του τρένου ξετυλίγεται πολύ αργά από την Αγγλία προς τον βάρβαρο ετούτο τόπο. Φαντάζομαι πάντα –τι όμορφο όνειρο– ότι η ατμομηχανή σιχάινεται να πηγαίνει σε ένα μέρος τόσο άθλιο όπως το Άμπερκουμ, την κωμόπολη που βρίσκεται περίπου δεκαπέντε χιλιόμετρα από το Λλθλς. Στο Άμπερκουμ πρέπει να πάρεις το τοπικό τρένο, και πραγματικά δεν γνωρίζω άλλη διαδρομή τόσο αργόσυρτη και βαρετή όσο η ώρα που του παίρνει να διανύσει αυτά τα δεκαπέντε χιλιόμετρα. Καλύτερα να ρίξω ένα πέπλο λήθης πάνω από αυτό το ταξίδι.

2

Νομίζω πως αυτά που έχω πει είναι αρκετά για να πείσουν οποιονδήποτε αναγνώστη, αν διαβάσει ποτέ κανείς αυτές τις σημειώσεις –των οποίων τον λόγο ύπαρξης θα εξηγήσω αργότερα–, ότι το να ζεις κοντά στο Λλθλς είναι αποτρόπαιο. Το να ζεις στο σπίτι της θείας μου, είναι ακόμα χειρότερο.

Από το τέρμα του γελοίου τρένου του Λλθλς μέχρι το Μπρίνμωρ είναι γεμάτα τρία χιλιόμετρα και η θεία μου είναι από τους ανθρώπους που, αν ήταν δυνατόν, θα ρύθμιζαν έτσι τα πράγματα ώστε αυτά τα τρία χιλιόμετρα να τα περπατήσεις. Ιδιαίτερα της αρέσει να τα κανονίζει έτσι ώστε εγώ να πρέπει να τα περπατήσω, απλώς και μόνο επειδή γνωρίζει πολύ καλά ότι σιχαίνομαι να περπατάω, και ότι μισώ βαθύτατα τον δρόμο για το Μπρίνμωρ. Απ' ό,τι αντιλαμβάνομαι, Μπρίνμωρ σημαίνει «Ο μεγάλος λόφος», γελοίο

όνομα για σπίτι, αλλά απόλυτα δικαιολογημένο. Μόλις βγεις από το Λλθλς ανηφορίζεις σταθερά για δύο χιλιόμετρα, και τι ανηφόρα είναι αυτή! Η θεία μου, αφού μελέτησε πολύ προσεκτικά τον χάρτη της χαρτογραφικής υπηρεσίας, μου λέει ότι η ανηφόρα είναι μονάχα διακόσια μέτρα, και προφανώς δεν είναι και τίποτα φοβερό. Την πιστεύω, αλλά εμένα αυτά τα νούμερα δεν μου λένε τίποτα. Ωστόσο, η θεία μου δεν έχει απλώς πολλούς χάρτες που δείχνουν την εμετική αυτή περιοχή με κάθε λεπτομέρεια, αλλά την ευχαριστεί κιόλας να τους κοιτάζει με τις ώρες, να τους «διαβάζει» – όπως της αρέσει να λέει– και να αναφέρει από μνήμης το ακριβές υψόμετρο κάθε κοντινού λοφίσκου. Αντίθετα, στο σπίτι δεν υπάρχει ούτε ένας οδικός χάρτης να συμβουλευτείς για να κινηθείς με το αυτοκίνητο.

Όταν όμως ανέβεις αυτά τα διακόσια μέτρα ή γιάρδες ή ό,τι στην ευχή είναι, είσαι και πάλι αναγκασμένος, κατά την ενοχλητική συνήθεια αυτής της περιοχής, να πας ξανά προς τα κάτω, μόνο και μόνο για να αρχίσεις αμέσως πάλι να ανεβαίνεις. Αυτό το τελευταίο χιλιόμετρο είναι βασιανιστήριο· η θεία μου λέει ότι είναι όμορφο· εγώ πάλι το βρίσκω ενδιαφέρον μόνο σαν δοκιμασία για το αυτοκίνητό μου, επειδή αν και η κλίση δεν είναι, πιστεύω, υπερβολική, οι απότομες στροφές, ιδίως κοντά στη γέφυρα που περνάει πάνω από το ρέμα στον πάτο του λαγκαδιού –για να χρησιμοποιήσω τον τοπικό όρο– αυξάνουν τη δυσκολία, αφού σε αναγκάζουν να ξεκινάς την ανηφόρα σχεδόν σταματημένος. Αλλά να την ανέβεις με τα πόδια...

Μου ανεβαίνει το αίμα στο κεφάλι όταν σκέφτομαι το κόλπο με το οποίο η θεία μου με ανάγκασε αυτό το απόγευμα να περπατήσω μέχρι το Λλθλς και να γυρίσω με τα πόδια, χωρίς κανένα λόγο.

Όλα ξεκίνησαν στο γεύμα. Το πρωί είχα τελειώσει τη *Σπηλιά της σφίγγας** κι αναρωτιόμουν τι στην ευχή να διαβάσω το απόγευμα. Φυσικά, η θεία μου δεν έχει τίποτα της προκοπής στο σπίτι. Είναι γεμάτο Σέρτις, Ντίκενς, Θάκερυ και Κίπλινγκ, κι άλλους τέτοιους τρομερά σπουδαίους τύπους που κανείς δεν τους διαβάζει πια, ενώ τα γούστα της θείας μου στα σύγχρονα μυθιστορήματα φτάνουν μέχρι το *Οι καλοί σύντροφοι** και το *Αν έρθει ο χειμώνας**, ή αυτόν τον μονότονο τον Χιου Γουάλπολ*. Εγώ φυσικά έχω οργανωθεί – αφενός με τη Λέσχη Βιβλίου του Νέου Αιώνα και αφετέρου με μια θαυμάσια μικρή γαλλική βιβλιοθήκη που βρήκα πίσω από το Βρετανικό Μουσείο. Μερικές φορές μου στέλνουν πολύ διασκεδαστικό υλικό.

Κανονικά φροντίζω να μην εξαρτώμαι ποτέ από τα αποθέματα λογοτεχνικών έργων της θείας μου, αλλά για κάποιο λόγο το δέμα που περίμενα δεν ήρθε με την πρωινή αλληλογραφία, φαντάζομαι λόγω της ανικανότητας του τοπικού ταχυδρομικού πρακτορείου. Η προοπτική να μείνεις χωρίς βιβλίο δεν είναι διόλου ευχάριστη, και δεν βρισκόμουν σε καθόλου κεφάτη διάθεση όταν παρατήρησα την κοντή, αποφασιστική φιγούρα της θείας μου να ανηφορίζει τον λόφο από τη γέφυρα. Είναι αλήθεια, σκέφτηκα, ότι η θεία Μίλντρεντ αποτελούσε τραγικό θέαμα με τα χωριάτικα ρούχα της. Ωστόσο, λίγη ώρα στον κήπο θα ήταν ευχάριστη, κι έτσι βγήκα να την προϋπαντήσω.

Φτάνοντας στα μισά της διαδρομής μου έγενεψε κι άρχισε να ουρλιάζει από είκοσι μέτρα μακριά – τι απαράδεκτος τρόπος.

«Μη μου πεις ότι δεν έχεις ξεμυτίσει από το σπίτι ένα τόσο όμορφο πρωινό», είπε, σπρώχνοντας προς τα πίσω το υπερβολικά νεανικό μπερεδάκι –σε μάλλον άσχημη από-

χρωση του μπλε- που φορούσε πάνω από τα γκρίζα μαλλιά της. «Είναι υπέροχα έξω. Θα έκανε πολύ καλό στην ασπρουλιάρικη φάτσα σου αν έβγαινες λίγο παραπάνω».

Απεχθάνομαι τα προσωπικά σχόλια της θείας μου. Θα μπορούσα να της δώσω την προφανή απάντηση. Τη δική της επιδερμίδα δεν την είχε ωφελήσει. Όμως αρκέστηκα να ρίξω ένα βλέμμα στα τροφαντά, ροδαλά σαν μήλα μάγουλά της, τους κόκκινους λεκέδες που φάνταζαν ακόμα χειρότεροι με τις σταγόνες του ιδρώτα που γυάλιζαν στο μέτωπό της. Δεν νομίζω ότι η θεία μου γνωρίζει τι είναι η πούδρα.

«Κάνει πολλή ζέστη», της απάντησα ήρεμα. «Πάρα πολλή ζέστη για να ευχαριστηθεί κανείς το περπάτημα, θα έλεγα, ακόμα και κάποιος που του αρέσει να περνάει έτσι την ώρα του».

Η θεία μου έπιασε το υπονοούμενο. Για να μην την αδικώ, πάντα τα πιάνει. Μπορείς να είσαι βέβαιος ότι θα καταλάβει αρκετά καλά τι κρύβεται πίσω απ' τα λόγια σου, και μερικές φορές πολύ καλά.

«Μπορεί να ιδρώνω...» («Πραγματικά, θεία Μίλντρεντ», πετάχτηκα) «αλλά περνάω καλύτερα τον χρόνο μου απ' το να διαβάζω πονηρά γαλλικά μυθιστορήματα».

«Αγαπητή μου, θεία Μίλντρεντ, *Η σπηλιά της σφίγγας* δεν έχει καμία σχέση μ' αυτό που περιγράφεις ως» (σήκωσα τα φρύδια μου) «“πονηρό”».

«Θα είναι το μάτι μου τότε», ήταν η άσχετη απάντηση της θείας μου. «Θ' αργήσεις για το φαγητό αν δεν πας να πλύνεις τα χέρια σου τώρα».

Η θεία μου τράβηξε ένα άγανο από τη φθαρμένη, απροσδιόριστα γαλαζοπράσινη τουίντ φούστα της, και προχώρησε προς το σπίτι.

«Μάλλον θα αργήσω λιγότερο από σένα, καλή μου»,

μουρμούρισα. Σιχαίνομαι να με αντιμετωπίζει σαν παιδάκι και νομίζω ότι την ενοχλεί να τη φωνάζω «καλή μου». Παρ' όλο το μπόι που της λείπει και τα παλιά της ρούχα, η θεία μου μπήκε στο σπίτι αρχοντικά.

«Ξέρεις», είπε η θεία μου, μετά από ένα γεύμα που είχε κυλήσει μέσα σε παγερή σιωπή, «σήμερα το πρωί είδα στο δάσος του Φρον τον Όουεν Ντέιβις».

Το ενδιαφέρον μου αποσπάστηκε για λίγο από την τάρτα φραγκοστάφυλο. Ο Όουεν Ντέιβις ήταν ο ταχυδρομός της περιοχής, αλλά το δάσος του Φρον δεν είχα ιδέα πού έπεφτε. Όλα αυτά τα δάση μου φαίνονται ίδια.

«Μου είπε», συνέχισε η θεία μου, παίρνοντας μια γενναία ποσότητα μαύρη ζάχαρη, «ότι στο ταχυδρομείο έχουν ένα δέμα με βιβλία από κάπου απ' τη Γαλλία, αλλά η ετικέτα με τον παραλήπτη έχει μισοσκιστεί. Σκέφτηκε ότι μπορεί να ήταν για σένα, αφού ξέρει, όπως είπε, ότι "ο κυρ-Έντουαρντ είναι ο μοναδικός στα μέρη μας που διαβάζει τέτοια πράγματα"». (Η θεία μου θεώρησε απαραίτητο να μιμηθεί τον απαίσιο τραγουδιστό τόνο των ουαλικών του. Κατάφερα να μην μορφάσω ακούγοντας το «κυρ-Έντουαρντ»). «Φυσικά και είναι για σένα, αλλά θα πρέπει να κατέβεις μέχρι το Λλθλς για να τα πάρεις. Ορίστε», πρόσθεσε θριαμβευτικά, «ένας καλός λόγος για να περπατήσεις λιγάκι».

«Ευχαριστώ, θεία Μίλντρεντ, αλλά δεν έχω την παραμικρή πρόθεση να περπατήσω. Φαντάζομαι πως θα είναι βαριά. Εδώ που τα λέμε, μάλλον ο προστατευόμενός σου, ο Ντέιβις, τα βρήκε υπερβολικά βαριά και δεν είχε διάθεση να τα κουβαλήσει ως εδώ. Ναι, κάτι τέτοιο είναι πάρα πολύ πιθανό», συνέχισα, καθώς είχα αρχίσει να παίρνω φόρα. «Πού ακούστηκε κολλημένη ετικέτα να φεύγει στο ταχυδρομείο; Οι φίλοι μου στη Bibliothèque Moderne είναι πάρα πολύ προσεκτικοί».